

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΕΛΟΙΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΤΕΡΝΜΠΟΥΛ Γιατί δεν χρειάζονται φορολογικά προνόμια οι μεγάλες επιχειρήσεις

Α παράδεκτα προκλητικός, ο γενικός διευθυντής της Qantas, Άλαν Τζόις, που με χθεσινές δηλώσεις του εξέφρασε την ανησυχία του για το μέλλον της πρότασης να μειωθεί το ποσοστό φόρου εισοδήματος που πληρώνουν οι μεγάλες επιχειρήσεις. Όπως άλλοι φωστήρες, ο κ. Τζόις προβλέπει σημεία και τέρατα για την εθνική οικονομία αν δεν μειωθεί το ποσοστό από 30% στο 25%.

Είναι προκλητικό να θέλει μείωση του φόρου επιχειρήσεων ο κ. Τζόις, όταν η Qantas με εισοδήματα \$100 δις δεν έχει πληρώσει φόρο ούτε ένα σεντ τα τελευταία δέκα χρόνια. Αλλά της περισσεύουν χρήματα για να πληρώνει τον μισθό του κ. Τζόις \$24 εκατομμύρια το χρόνο!

Είναι φτωχή μια εταιρεία που μπορεί να πληρώνει μισθούς \$24 εκατομμύρια το χρόνο; Οχι βέβαια, απλά η Qantas απολαμβάνει τη νόμιμη προνομιακή μεταχείριση που προσφέρουν οι πολιτικοί στις μεγάλες επιχειρήσεις για το... καλό μας.

Αυτά, τουλάχιστον, ισχυρίζεται το «Τρίο Μπελκάντο» του οικονομικού επιτελείου της κυβέρνησης, Μάλκολμ Τέρνμπουλ, Σκοτ Μόρισον και Ματίας Κόρμαν. Πως αν μειωθεί ο φόρος που πληρώνουν οι μεγάλες επιχειρήσεις θα αυξηθούν επιτέλους οι μισθοί και οι θέσεις εργασίας. Μπούρδες του κερατά δηλαδή, αφού οι εταιρείες πληρώνουν όσο μικρότερους μισθούς μπορούν και αυξάνουν τους υπαλλήλους τους μόνο όταν είναι απόλυτα αναγκαίο.

Πού θα βρεθούν τα χρήματα για να πληρώνουν οι εταιρείες τους διευθυντές

τους πολλά εκατομμύρια δολάρια και να προσλαμβάνουν υπαλλήλους που δεν χρειάζονται;

Εγώ, όμως, χαίρομαι ιδιαίτερα αφού -επιτέλους- δικαιώνεται η εκστρατεία αυτής της στήλης εναντίον της μείωσης του φόρου των μεγάλων εταιρειών, που προτείνει η κυβέρνηση Τέρνμπουλ.

Δικαιωνόμαστε χωρίς να έχουμε σπουδάσει οικονομικά, επειδή διαβάζουμε με ανοιχτά τα μάτια χωρίς πολιτικές και ιδεολογικές παρωπίδες και κουβαλάμε μια πείρα 55 χρόνων παρακολουθώντας την οικονομική εξέλιξη της Αυστραλίας. Βασικό πλεονέκτημά μας είναι η κοινή λογική με την οποία κρίνουμε τους πολιτικούς και τις αποφάσεις τους.

Προχθές διάβασα άρθρα από ειδικούς στα οικονομικά που αναφέρουν όσα γράφονται σ' αυτή τη στήλη πολλά χρόνια και αυτό είναι δικαίωση.

Επαναλαμβάνουν το επιχειρήματά μας, γιατί να μειωθεί ο φόρος εισοδήματος των μεγάλων επιχειρήσεων αφού πολλές από αυτές (20%) δεν πληρώνουν καθόλου φόρους και οι υπόλοιπες πληρώνουν όσα θέλουν και όποτε θέλουν. Επαναλαμβάνουν το άλλο επιχειρήματά μας, πως οι μεγάλες επιχειρήσεις δεν ενδιαφέρονται για τον φόρο που θα πληρώσουν, αλλά για τα κέρδη που θα πραγματοποιήσουν στην Αυστραλία. Γι' αυτό έρχονται να επενδύσουν εδώ με φόρο 30% μεγάλες ξένες εταιρείες που δεν ανησυχούν για το ποσοστό του φόρου, αλλά ενδιαφέρονται για τα κέρδη από τις επενδύσεις τους στην Αυστραλία.

Η Emma Alberici έγραψε πως δεν υπάρχει δικαιολογία για την μείωση του φόρου των μεγάλων επιχειρήσεων, αφού

μία στις πέντε δεν πληρώνει φόρους. Ούτε είναι τεκμηριωμένος ο ισχυρισμός πως οι εταιρείες θα μοιράσουν στους εργαζομένους τους τα χρήματα που θα κερδίσουν από την μειωμένη φορολογία.

Η στιγμιαία πραγματικότητα είναι πως από το 2011-12 τα κέρδη των επιχειρήσεων εκτινάχθηκαν στα ύψη, ενώ οι μισθοί αυξήθηκαν με μικρότερο ρυθμό μετά την δεκαετία του '60!

Η Emma Alberici, έγραψε ακόμη πως είναι ανόητο να συζητούμε μείωση του φόρου από το 30%, αφού πολύ λίγες επιχειρήσεις πληρώνουν αυτό το ποσοστό εκμεταλλευόμενες τα φορολογικά προνόμια που απολαμβάνουν.

Ακόμη, η Emma Alberici, συμφωνεί με την άποψή μας πως το 30% δεν εμποδίζει ξένες μεγάλες επιχειρήσεις να επενδύσουν τεράστια ποσά για επέκτασή τους στην Αυστραλία.

Όταν ο φόρος επιχειρήσεων στις ΗΠΑ ήταν από 5% έως 9% μεγαλύτερος από το 30% της Αυστραλίας δεν εμπόδισε αυστραλέζικες επιχειρήσεις να επενδύσουν στην αμερικανική αγορά, ενώ θα μπορούσαν να πληρώνουν μικρότερους φόρους στην Ιρλανδία 12,%, ή στη Σιγκαπούρη 17%;

Επειδή, όταν αποφασίζουν οι μεγάλες επιχειρήσεις πού θα επενδύσουν τα χρήματά τους, ο φόρος εισοδήματος είναι το τελευταίο στοιχείο που τις νιάζει. Εκείνα που μελετούν είναι αν η χώρα όπου θα επενδύσουν έχει το αναγκαίο καταναλωτικό κοινό, αν έχει ταλαντούχους που θα επανδρώσουν την επιχείρησή τους, αν πρέπει να αντιμετωπίσουν γραφειοκρατικά προβλήματα, αν μπορούν να λειτουργήσουν με την τοπική γλώσσα και κουλτούρα και αν

υπάρχει σταθερό πολιτικό τοπίο.

Για όλα αυτά κάθε μέρα επενδύουν στην Αυστραλία μεγάλες επιχειρήσεις πληρώνοντας φόρο 30% και όχι σε άλλες χώρες με πολύ μικρότερο ποσοστό. Άλλωστε τί σημασία έχει το ποσοστό του φόρου αν δεν πληρώνεις, όπως η π.χ. η Qantas;

Εξάλλου, σύμφωνα με έρευνες, ο φόρος 30% είναι εικονική πραγματικότητα γιατί ο μέσος φόρος που πληρώνουν οι επιχειρήσεις στην Αυστραλία είναι 17% και αν προσθέσουμε τις εταιρείες που δεν πληρώνουν φόρους τότε το ποσοστό μειώνεται στο 10%!

Βέβαια, ο Μάλκολμ Τέρνμπουλ, αγριεύει όταν διαβάζει τέτοιες αλήθειες και πως δικαιολογείται; Διαβάστε και γελάστε: «Οι μεγάλες επιχειρήσεις πληρώνουν \$68 δις και δεν πρέπει να περιφρονούμε την μεγάλη προσφορά τους στην εθνική οικονομία», είπε πρόσφατα στη Βουλή ο πρωθυπουργός.

Αρα, αφού συνολικά οι μεγάλες επιχειρήσεις πληρώνουν \$68 δις γιατί να γκρινιάζουμε επειδή το 20% δεν πληρώνουν καθόλου φόρο και το πραγματικό ποσοστό φόρου των \$68 δις για το σύνολο των μεγάλων επιχειρήσεων είναι μόνο 10%;

Εκείνο που έχει σημασία και δεν αναφέρει ποτέ το «Τρίο Μπελκάντο» του οικονομικού επιτελείου της κυβέρνησης, είναι αν η Αυστραλία με χρέος μεγαλύτερο από \$600 δις μπορεί να δαπανήσει \$65 δις για να γεμίσει τα ταμεία των μεγάλων επιχειρήσεων, χωρίς δραστικές περικοπές σε επιδόματα και υπηρεσίες που προσφέρει σ' αυτούς που οφείλει να προστατεύει. Αυτούς που αντιμετωπίζει σαν κοινωνικούς εχθρούς...

ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Ο Φεβρουάριος είναι η αρχή του Τριωδίου, είναι ο μήνας της Τσικνοπέμπτης και των Αποκριών, είναι ο μήνας του Αγίου Βαλεντίνου και των ερωτευμένων. Όμως, είναι και ο μήνας του Φεστιβάλ που διοργανώνει η Κοινότητα κάθε χρόνο τα τελευταία 36 χρόνια και φέτος αρχίζει επίσημα το Σαββατοκύριακο με το γλέντι στο Darling Harbour.

Ο «Κόσμος» συμμετέχει από σήμερα σ' αυτή την πολιτιστική πανδαισία δημοσιεύοντας σε άλλες σελίδες το πλήρες πρόγραμμα εκδηλώσεων του Φεστιβάλ, μια συνέντευξη της ψυχής του κορυφαίου πολιτιστικού γεγονότος της παροικίας μας, Νίας Καρτέρη και δηλώσεις από τα κορυφαία στελέχη της Κοινότητας, του προέδρου Χάρη Δανάλη, του γραμματέα Μιχάλη Τσιλίμου και του ταμιά Χρήστου Μπελέρχα, πολύτιμου φίλου και συνεργάτη της εφημερίδας μας.

Καλό Φεστιβάλ λοιπόν και καλή επιτυχία στην οργανωτική επιτροπή του!

Καλό!

Ακόμη ένα:

Ένα νεαρό αγόρι μπαίνει σε ένα κουρείο και ο κουρέας ψιθυρίζει στον πελάτη: «Αυτό είναι το πιο χαζό παιδί στον κόσμο. Δες...» Ο κουρέας τότε βάζει ένα δολάριο στο ένα χέρι και κάτι ψιλά στο άλλο. «Διάλεξε όποιο θες», λέει στο παιδί. Το παιδί παίρνει τα ψιλά και φεύγει. «Τι σου είπα;», λέει ο κουρέας, «το παιδί δεν θα μάθει ποτέ». Αργότερα, ο πελάτης συναντά το παιδί στον δρόμο, να τρώει παγωτό. «Να σε ρωτήσω, νεαρέ, γιατί δεν πήρες το δολάριο;», ρώτησε ο πελάτης. «Τη μέρα που θα πάρω το δολάριο, το παιχνίδι θα τελειώσει», λέει το παιδί.